

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

СПАСИТЕЛЕН Е САМО ЕДИННИЯТ НАРОДЕН ФРОНТ

Румен ДЕЧЕВ

боката държава, за да му мине на ум да „обърне палачинката“. Всичко, което казва, е добре обмислено. Иначе кой ще му даде колонка в „Ню Йорк таймс“?

Нещо друго има. Нещо друго иска да каже. Но в главното е прав: **съотношението на силите** се променя. На мен лично ми прави впечатление пасажът, че 2024 г. ще остане в историята като 1989 г. Доколкото мога да преценя, **Кръстев играе ролята на говорител на Задкулието**. От колко време например предупреждава, че *„теорията на конспирацията“* взема широко разпространение и спомага за развитието на *„крайно десните“* партии. Както и самият той пише в друга статия: *„Това, че си параноик, не значи, че никой не те следи“*.

И без да сме параноици знаем, че от всичко, което може да ги постави нащрек, това е опитът за обединение, за концентрация на националната енергия. Те от това се страхуват най-много.

На стр. 2

Иван Кръстев, вече почти забравен, напомни за себе си с шокиращото за главен соросид като него изявление, че: *„Съотношението на силите се променя. И ние - Западът, САЩ, Европа - не сме от страната на печелившите“*, изложено в интервю за германски вестник. Както се сторило на Петьо Блъсков, *„Иванчо е обърнал палачинката“*... Не мисля, че е така. Синът на бившия зам. зав. отдел в ЦК на БКП е с твърде висока позиция в Дъл-

Убийството на дук дьо Бери

ПРЕДИЗВЕСТЕНАТА ГИБЕЛ НА ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИЦИТЕ

На стр. 6

Когато оповестиха резултатите от международното изследване PISA за 2022 г. дори аз, която от 40 години се занимавам с темата образование, бях изненадана от лошите показатели на българските 15-годишни ученици. Те никога досега не са били на последно място в ЕС по математика и не предпоследно по четене. Ние постоянно се хвалим, че децата ни печелят първите места в олимпиадите по математика, но PISA показва, че всъщност едва 3% от нашите ученици са на най-високите нива по математика, 2% - по четене и само 1% по природни науки. Тук става въпрос за масовото образование в българските училища и картината е отчайваща. Оправданията с

Велиана ХРИСТОВА

КОВИД и дистанционно обучение не ни вършат работа, защото те важат за всички ученици по света и при тях спадът не е толкова голям.

Ако сравним резултатите от последното изследване с тези от предишното – през 2018 г., се вижда, че за 4 години не-

грамотните ни ученици, които не покриват дори най-ниското критично ниво на знания и умения са се увеличили с цели 10% по математика (през 2018 г. те са 40,4%, а през 2022 г. са 54%!). В природните науки невежите са се увеличили с 2 на сто - от 46 на 48%. В областта на четенето обаче ръстът на напълно неграмотните е с 6% - при 47% преди 4 години, те сега са 53%. Това означава, че повече от половината от българчетата в V²²².²X клас не разбират това, което четат, и не могат нито да го осмислят, нито да разсъждават по него! А не е далеч денят когато същите млади хора ще навлязат в актив-

ния живот във всички области, включително в управлението на държавата. Вече знаем какво е да ни управляват неграмотни, невъзпитани и арогантни хора, хеле пък в здравеопазването и образованието. Това означава зачеркване на бъдещето на България. Вижда се, че лафове за приоритет на образованието са просто една измама с предвидими тежки последици.

От доста години PISA ни показва тенденцията за постепенен срив в образованието. А още през юли 2022 г. доклад на УНИЦЕФ алармира, че половината от младежите в България на възраст между 15 и 24 г. нямат базови умения, необходими

за средно образование. Още по-рано - през 2015 г., мониторингов доклад на ЮНЕСКО констатира, че в България 95% от възрастното население са грамотни, но сред младите хора неграмотността се увеличава на фона на масово емигриране, по темповете на което сме на първо място в ЕС. През учебната 2012/2013 г. само през първия учебен срок за чужбина са заминали 3352 ученици от страната, в друга форма на обучение са преминали 1915, а трайно напуснали поради отсъствия, слаб успех или бедност са 1612. Сиреч, с училището ни са се разделили 6879 деца само в рамките на един учебен срок!

На стр. 2

В сърцата и умове на всички българи трябва да екне бойна гръба – управляващата папача ПП/ДБ/ ГЕРБ даде окончателно зелена светлина на черните орди. Афганистански пушци и сирийци (вторите - за парлама) от утре ще нахлуват и ще завладяват българската земя. Нашата родна твърд, пазена с кръвта на предците ни. Млади и яки мъжкарци ислямисти ще превземат нашата територия - подариха ни я новите ни братя, сякаш тя му е бащиния. С подписите на родоотстъпната пасмина, която на 6 юни узурпира властта в България.

Сапуненият мехур Денков подписа споразумение "за въздушен Шенген" и пускането на този башибозук в страната ни е цената на този въздух.

За какво ни е на нас Шенген - въздушен, воден, морски, океански или дори сухоземен? Шенген е една безсмислена мантра, с която еничарите от „глобката“ целят да замажат очите на дебилите. Има ли още кретени, които вярват в тоя спукан балон? С Шенген или без, гастарбайтерите могат да пътуват навсякъде в Европа и свободно да плакнат задниците на европейските еснафи. Аз бях емигрантка почти две десетилетия, много преди фаталното ни влизане в ЕС, и никой

НОВОТО ВРЕМЕ РАЗДЕЛНО

не ми е създавал сериозни трудности в пътуването. Шамандурата "Шенген" не служи нито на българските сиромаси, решили да спечелат с унизителен труд някое евро, нито на "бизнес интересите" на олигархията. Той обслужва единствено всички, които искат да превърнат България не само в боклучарник, но и в ислямско гето, в което ще бъдат изклани първо българите християни, а подир това и българите мюсюлмани. Защото, както е известно, между днешните български мюсюлмани - говоря и за българските турци - и радикалните черни пълчища, разликата е огромна.

С каква цел ротационните гниди са подписали таква смъртоносно предателство към Отечеството, след като нито гастарбайтерите, нито бизнесът имат реална полза от "въздушен" и всякакъв Шенген? За "Занага" цена за спасението на мафията и колониалната върхушка, за изтеглянето им в чужбина - в случай, че в България настъпят руснаците или се вдигне народен метеж. Иначе еничарите Денков, Киро, Асен, Мраводът, Гномът и Бан-

кята ще висят по колесарите на излитащите самолети.

Българи, сега вече настъпва точката на невъзврата. Не се ли вдигнем след новината

за тоя неминуем погром, на който шепя вонящи дрипели са обrekli земята ни - после ще бъде късно. На всички ни е ясно защо идват пушуните. Намъкнат ли се веднъж - Баташко-то, Перущенското и Старозагор-

ското клане ще ни се сторят ученически купон. Ще ги чакаме ли да вдигнат ножовете и да насочат автоматите срещу нас и децата ни? Не ни ли стигат милион

мята си на ислямските завоеватели - къде ще търсим нова? В Сахара, в Антарктида? Или на Луната? Така ли ще стоим с отпуснати ръце, докато враговете ни в ЕС спазаряват нашата страна с удобната им ротационната измет?

Нека този политик и тази партия, които искат да си върнат народното доверие, незабавно свирят сбор! Да излязат напред!

Нека ни вдигнат за отпор срещу предателите на РОД и ВЯРА! Това е върховен тест както за т. нар. национални сили, така и за левите партии. Ако "Възраждане", БСП, Левницата и пр. отново се задволят само с араламбене - биха потвърдили самоотричането им от народа веднъж завинаги. Фалшивият патриот е по-опасен от открития ренегат. Нека окончателно се види кой какъв е - човек или пачавра!

Днес еничарската папача високо протръби, че само пилотина ще я оправи. Възмездие е неминуемо.

Нека именно с възмездие за 34 години народни страдания да започне българската Нова 2024 година!

Милена ВЪРБАНОВА

Настъпва нова за обществото ни мода: събарят руски паметници. Като всяка друга мода в която и да било сфера на живота, и тази е дело на зли сили, намерения, въображение. Но и на обществени потребности, които оправдават човешките усилия и ги легитимират като необходими и задоволяващи потребности на определена категория хора.

Но какви потребности могат да задоволяват събарянето на руските паметници?

Странно е, но има човешки общности, които изпитват подобни нужди и правят всичко възможно да ги осъществят. Това им помага да постигнат определени цели. Преди да ги заклеймяваме и назоваваме с епитети, няма да е лошо да помислим защо хора тръгват срещу други хора, остро засягат техните политически чувства, ала обективно вървят срещу себе си, понеже по този точно начин е изключено да изгълнят замисъла си. Но го правят. Правят го, ала искат и мечтаят за оше: да се опияняват от подарената им власт, която компенсира комплексите им за малценост и задоволява желанието им да изглеждат в собствените си очи и в полумисливките на господарите си смели, решителни и верни на цивилизационния си избор. Пък ако ги потупат по гръбове-те и им подхвърлят по 30 сребърника, те вече са се наситили от сладостта да бъдат „джержавници“.

Либералната държава и нейната идеология панически се страхуват от всичко, което се съмнява в тях и оспорва правотата на идеите, върху които са изградени. Те знаят своята аморална същност, античовешкия си характер и треперят пред възможността да бъдат разобличени и наказани. Затова е толкова мощна пропагандата, оправдаваща необходимостта от подобна държава и социално-икономическа система. Тази пропаганда не само брани държавата си, но и призовава постоянно за разширяване на нейните идеологически граници и разпространението си по целия свят. Затова и бе измислена т. нар. „глобализация“, която от глобална икономика бе преустроена в глобална култура, глобално общество, глобализъм. Разширението ѝ става безалтернативно със сваляне на неудобни режими, бомбардировки, войни против непослушни „диктатори“, клевети и пълно дискредитиране на всяка власт, уредена по различен от либералния начин и служеща на друга идеология и нравствена идея.

Измислената от тази иде-

ЗАЩО СЪБАРЯТ ПАМЕТНИЦИ?

Психологизация на явлението

Панко АНЧЕВ

ология държава стана задължителна форма на държавно управление, единствената, която бранела и гарантирала „правата на човека“. А всъщност тя е единствената форма, която гарантира на САЩ и Западна Европа, че държавата ще им бъде лоялна и охотно и изцяло ще им предоста-

мика, инфраструктура, образование, култура, здравеопазване, традиции. И нищо друго!

Когато отново настъпи жестоката реалност и митингите с големите концерти спряха; когато хората се поогледаха в себе си и около себе си, се видя, че нищо от граденото десетилетия почти не е останало. Но и нищо ново не е придобито. Освен разруха, мизерия, простотия, просташина. На всичко отгоре и националната държава я нямаше.

Това, което беше я заместило, за да продължим да живеем в държава, бе съвсем различно, немошно, неорганизирано, ръководено от хора неподготвени, посредствени, алчни, необразовани, но амбициозни, ко-

чава слаба власт, немощна икономика, нисък национален авторитет, пошла култура, лошо образование, болни хора, липса на обществен ред, на спокойствие и сигурност. Най-малката негативна конюнктура в Европа веднага се стоварва върху България и предизвиква нови трудности. Да не говорим за високата заболяемост, особено от сърдечно-съдови и онкологични болести, на населението и за тежкия демографски проблем. Младите нямат надежди, упования, перспективи в живота.

Колко дълго може да се поддържа спокойствието в една държава, която е в такова окаяно състояние? Възможно ли е в това болно общество да се намери здрав и умен човек,

КРАХЪТ НА ОБРАЗОВАНИЕТО Е...

От стр. 3

В началото на 90-те години на ХХ в. също имаше международни изследвания на грамотността. По онова време българските ученици заемаха от 3-то до 9-то място в света по математика, четене и природни науки. През 1990 г. в прословутия доклад с автори американците Ран и Ът, често обвинявани, че са дали указания за див капитализъм у нас, имаше половин страничка за образованието. В нея пишеше: „Българското образование е еталон за Европа. Не пипайте образованието, трябва да се поизчистят само някои политически крайности от учениците“. Е, ние не просто „пипнахме“ образованието, ние го разсипахме от постоянни промени на парче, „нововъведения“ и „реформи“.

НА ВХОДА НА УНИВЕРСИТЕТА "СТЕЛЕНБОШ" (ЮАР) СТОИ СЛЕДНИЯТ НАДПИС: За унищожаването на която и да е нация не е нужна атомна бомба ипи използването на ракетата с далечен обхват на действие. Трябва само снижаване качеството на образованието и разрешаване да се преписва и лъже на изпити. Пациентите умират от ръцете на такива лекари. Сградите се рушат от ръцете на такива инженери. Парите се губят от ръцете на такива икономисти. Справедливостта изчезва в ръцете на такива юристи. Крахът на образованието - това с крах на нацията.

финансирането заедно с Румъния. У нас най-силно е и разделението в резултатите на децата според икономическия статус на родителите и между училищата в малките и големите селища. Премахване на пазарния принцип „парите следват ученика“, копиран навремето при НДСВ от английската система на Блъер, би помогнало за справяне с проблема.

Също спешно би следвало да се направи преглед на всички

това – оставени без контрол, на усмотрението на училищните директори.

ЮНЕСКО отдавна препоръчва да се забранят джисесемите по време на час и да се набляга на дисциплината в училище. При нас мобилните телефони в час са станали напаст по признание на самите учители.

В тази посока обаче мерки МОН не се предвиждат. Училището трябва да дава не толкова знания, колкото умения за прилагане в реалния живот! Как се прилага нещо, което липсва?! Човек с добро базово образование може да се справи в живота - във всички ситуации и професии. Но без базовите знания на ниво национална образователна система това е невъзможно. В този случай дигитализацията и т.нар. изкуствен интелект могат да нанесат единствено щети на младите и на държавата.

В последните месеци образователният министър Галин Цоков се скъса от срещи с посланици и чуждестранни гости, на които обяснява как ще заместват и техния опит, за да се справим с проблемите. Еди къде си примерно нямало уроци по отделни предмети, а в един урок по теми се преподават всички предмети заедно. Очевидно не се разбира, че всяка образова-

телна система е съобразена с националните условия – икономически, социални и културни. Ако на едно място дадени практики работят, не е задължително те да са успешни и другаде. Пак забравихме, че „дуалното обучение“ например, на което уж ни учат швейцарците, те го заимстваха официално от България през 1992 г., но след това го развиха, а ние унищожихме техниките, СПТУ-та и професионалните практики в общообразователните гимназии, които имаме дотогава. И тук – унищожаване, не развитие.

Това като че ли казва всичко.

В мрежата напоследък се върти един много смислен клип. В университета в Столенбос в ЮАР, виси надпис: „За унищожаването на нацията не са необходими атомни бомби или ракети с далечен радиус на действие. Трябва само да се понижат качеството на образованието и да се разреши на учащите се да мажурат на изпити. Пациентите умират в ръцете на такива лекари. Зданията се разрушават в ръцете на такива инженери. Парите се губят в ръцете на такива икономисти и счетоводители. Справедливостта се губи в ръцете на такива юристи и съдии. Крахът на образованието е крах на нацията“.

Това като че ли казва всичко.

ПРЕДИЗВЕСТЕНАТА ГИБЕЛ НА ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИЦИТЕ

На 1/13 март 1881 г., след атентата, при който загива Цар Освободител, на трона на Руската империя се възкачва новият император - Александър III. Той е втори син на Александър II и първоначално не е подготвен за наследник на престола. Баща му, император Александър II, не е виждал в него качествата, необходими за всерусийски монарх. Между бащата и сина са съществували множество противоречия, последиците от някои от които повлияват и съдбата на младата българска държава. Всички свои надежди Цар Освободител е възлагал на любимия си първороден син - цесаревич Николай Александрович. Но този във висша степен благороден и интелигентен младеж, възпитание на идеала за руски владетел, внезапно умира от скоротечна костна туберкулоза (или туберкулозен менингит) в град Ница във Франция - спирка от морското му околосветско пътешествие. Дотогава е бил напълно здрав. Умира на 24 април 1885 г. на 21-годишна възраст, току-що стоден за датската принцеса Дагмар, която по-късно става годеница и съпруга на брат му Александър. Когато преди години четях историята на трагично загиналия млад руски престолонаследник, не можех да не отбележа един паралел - при странни обстоятелства почти век по-късно с костна туберкулоза е заразен и Дан Колов, Балканският лъв, българският шампион, който много пречеше на разни олигархични спортни кръгове в САЩ. Интересно е, че и тримата Романови с име Николай - император Николай I, престолонаследникът Николай Александрович и император Николай II, не умират от естествена смърт. Всъщност от последиците на атентат на Трансибирската железница умира и Александър III.

Император Александър III и Мария Фьодоровна (Дагмар).

Цесаревич Николай Александрович и неговата годеница Дагмар Датска.

Рудолф фон Хабсбург, кронпринц на Австро-Унгария.

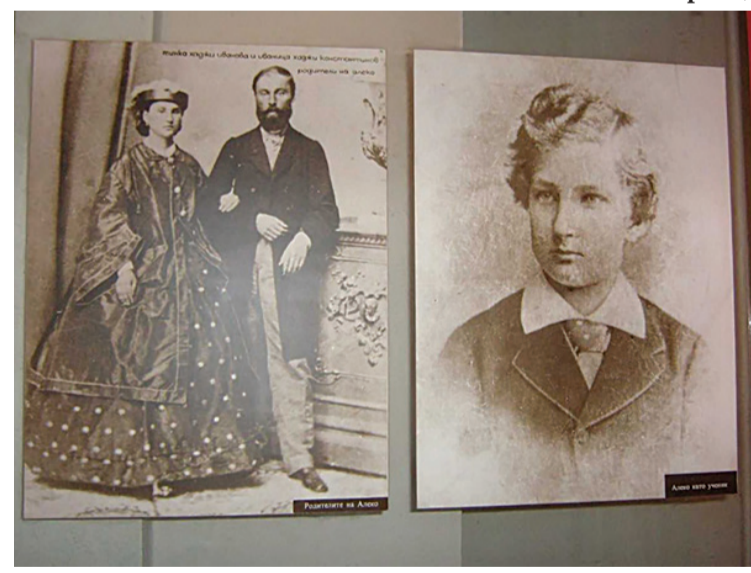
Ерцхерцог Франц-Фердинанд в Сараево, минути преди атентата

Екзекуцията на Император Максимилиан 1868

чудото (Enfant du Miracle), което би трябвало да царува под името Анри V, никога не става крал. Нереализираният Анри V,

граф дьо Шамбор, е последният мъжки наследник на Капетите. Неговият чичо, братът на баща му, първородният син на

Алеко Константинов и неговите родители.

Шарл X, принц Луи-Антоан, се отрича от престола двадесет минути подир смъртта на стария крал, през 1830. Като причина за абдикацията се изтъква бездетството на принца, но истинските причини остават неизвестни.

Фердинанд, син на по-малкия брат на императора, Карл-Лудвиг. С ужасяващо постоянство съдбата (или някой от нейните имена, явният извършител е организацията „Чрна рука“) по-

Проф. д-р Методи ТЕОХАРОВ

Позволявам си да започна с малка увертюра моя отзив за книгата под заглавие „Българската земя – нашето национално богатство“ с автор Кръстьо Трендафилов, бивш министър на земеделието и храните, роден в Хайредин и раснал върху здрава, плодородна и благодатна почва, наречена чернозем и определена като „царя на почвите“ от световно признатия и известен руски учен В. В. Докучаев – основател на науката за почвите. Не зная защо и как, но все някакви невидими сили ме теглят към Северозапада и изучаването българския чернозем.

Първите ми северозападни приятели, мои съкурсисти от техникума и мои състуденти от Агрономическия факултет, ме впечатляваха след ваканция с разнообразните деликатеси и вкусотии, които носеха от селата си от богатата Златия и Мизия. Научната ми дейност отново ме свързва със Северозапада. Провеждаме много опити с колегите от Ломската опитна станция, направихме подробни проучвания на чернозема, за да се повиши и опази неговото плодородие, внедрявахме агроекологични проек-

КНИГА ЗА ХЛЯБА, ЗЕМЯТА И ХОРАТА НА БЪЛГАРИЯ

ти, давахме консултации и съвети на място на специалистите, провеждахме незабравими срещи с трудовете хора. С моите колеги разработихме интердисциплинарни програми и трудове на тема „Продуктивни възможности и екологични рискове на земите в Северозападна България“, „Черноземите в България – проблеми, оценка, използване и опазване“ и „Генетична и приложни класификации на почвите и земите в България“. Написах самостоятелно монография „Почвите и земята на България – национално и вековно богатство“, в която българският чернозем е на първо място. С един от моите докторанти разработихме дисертационен труд на тема „Педагогическа същност и таксономична принадлежност на примитивните почви, формирани върху меки скали от черноземната зона“. Всички тези разработки представляват ръководство за действие и управление на земеделието и рационално използване и опазване на българския чернозем.

Последната ми среща със Северозапада беше неочаквана и виртуална чрез една от книгите на Кръстьо Трендафилов, за която споменах в началото. Тя ми бе дадена от главния редактор на в-к „Нова Зора“ г-н Минчо Минчев, който, след като я прочетох на един дъх, ме помоли да напиша отзив.

В книгата намерих теми и въпроси за земята, които ме

влнуват постоянно. Признавам си, че тя не само ме впечатли, но ми даде повод за размисъл, защото в нея се срещат проблеми, по които работя професионално и съм писал често. Същевременно много силно ме озадачиха фактите

и други анализатори на този период, на извършените реформи и промени в нашето общество, особено тези, които се връщат от чужбина и виждат докъде сме стигнали.

Кръстьо Трендафилов

Оценявам високо твърде интересния и многопластов подход за представяне на автора от Марин Ботунски под формата на предговор, където се подчертава, че „книгата е част от оная лична болка на автора, която не заглъхва с години“, защото „той е син на черноземната равнина и борбата му за опазване и стопанисване на българската земя е сред гордите му проявления“. Тази болка Кръстьо Трендафилов води като младежки, партиен и административен ръководител, народен представител във Великото, в 36 и 38 Народно събрание, областен управител, министър и главен експерт в администрацията на прези-

дента Георги Първанов. Сравнителният, обобщен и подробен икономически и политически анализ, който авторът прави по години за на-важния съвременен период у нас, за упадък на растениевъдството и животновъдството, уни-

и данните, които изнася авторът, показващи разрухата на българското земеделие и в частност колапса на селскостопанската наука. Той представя убедителни доказателства за причините и следствията за протеклите разрушителни процеси, които са повече от унищожителни за този сектор на нашата икономика. Читателят може да бъде сигурен, че чрез книгата ще се докосне до голямата истина, и то цялата истина, за престъпния, извършени спрямо българската земя, нейните собственици и българското село, така, както ги виждат

пощаването на предприятия на хранителната промишленост, модерните напоителни системи, влошаването на поземлените отношения и ролята на човешкия фактор за управление на земеделието в най-критичните години (1989-2011) за България, е прецизен и точен, изпълнен с фактология и много примери, компетентен, с широко виждане на деструктивните процеси и явления в нашето общество, критичен – търсещ и даващ отговор за грешките и извършените престъпления от главните виновници.

На стр. 8

ПРЕДИЗВЕСТЕНАТА ГИБЕЛ...

косява живота на новия кронпринц и съпругата му в Сараево. Датата е 15/28 юни 1914 г. - Видовден. Един забележителен филм, проследяващ историята на Сараевския атентат, чиято прожекция не предизвика никакъв интерес, доказва, че властите на Австро-Унгария (без императора и неговият кръг, разбира се) са били информирани от полицията на БиХ за всяка стъпка на атентаторите. Мерки за опазване живота на ерцхерцога и съпругата му не са предприети.

Проф. Иван Шишманов и неговият единствен син Димитър.

Още през 1867 г. отвъд Атлантика е екзекутиран друг брат на император Франц-Йосиф, Максимилиан фон Хабсбург, император на Мексико. Тайфунът, поразяващ наследниците на европейските монарси, по особен начин засяга и България. В нашия случай става дума за потомците на дре-

вен род - на средновековната царска династия Шишмановци. Известно е, че наследник на Шишмановци е видната видинска фамилия Шишманови, от която произлиза майката на

Алеко Константинов, съпруга на уважавания търговец от Свищов Иваница Хаджиконстантинови. Ставливещът и неговият братовчед проф. Иван Шишманов, също от Свищов,

фактически са князе с царска кръв. Вледайте се добре - профилът на Алеко напомня изсечен върху монета профил на владетел. На един от своите детски портрети той прилича на малък принц. Благородството на чертите му говори за венценосни прадеди. И виж ти - цялото му семейство измира от туберкулоза. А на 11/23 май 1897 г. едва трийсетгодишният по томък на царе и гениален писател е застрелян... погрешка. Уж убиеш се е прицелвал в депутата Михаил Такев. Може и да е било така - но може и да не е. Все пак Такев няма царствени прадеди. Алеко загива при страни обстоятелства, бездетен. Изтъквани са различни причини за покушението. Само не и тази, че е наследник на последната царска династия отпреди падането на България под турско робство.

Остава проф. Шишманов. Той има само един син - Димитър Шишманов. Съпруга на проф. Шишманов е Лидия Драгоманова, дъщеря на известния украински хуманитарист проф. Михаил Драгоманов, близък родственик на поестеносни прадеди. Димитър Шишманов е политик, дипломат и писател, бил е министър в правителството на Добри Ботилков. На 1 февруари 1945 г. е разстрелян от т. нар. Народен съд. Защо, за какви грандиозни престъпления? Толкова ли голям фашист е бил? Или причината трябва да се търси далеч назад във времето?

В Европа трябваше да остане само простолодие. Тласкано към бездната от „аристокрацията на парите“, от банкстерите. И короните бяха низвергнати - за да рухнат държавите и народите.

Години наред българският народ е живял бавно и томително обсаждан в някаква влажна, студена крепост – без слънце и без простор пред погледа – без творчески устрем на духа: обезверен, обезидеален. Обсаждан от своята тъй наречена „свобода“ – вече толкова години, – от ония, които са поемали в ръцете си неговите съдбини. Днес това положение е изострено до последна степен. Днес тежестта на обсадата лежи върху нас с най-голямата си мъчителност. Днес униинето, томлението в духовете е всеобщо и непоносимо. Днес – като резултат на една непрестанно кресчендирана социална злина – българският народ е подложен на най-голямо изпитание, е скован в най-голямо омаломощяване. Днес българският народ стои сякаш пред неумолимата паст на своето духовно обезличаване и самозаличаване. Днес творческият импулс на българския дух е спаднал до мъртвата нула на духовния термометър. И сред всеобщото мъртвило, в което не свети ни воля, ни желание: ... помощ не иде, отникъде взора надежда не види... Този патетичен вик на поета би бил най-добрият израз на отчаяното мъртвило, в което е скован днес българският народ, ако да не бе угаснал в духовете всеки патос, ако да не бе задавен в гърлата всеки вик. **Въздухът висне тежък и задушен пред нас, няма ли най-сетне да тресне спасителният гръм?** Няма ли да се разрази очистителната буря? Това чувства всеки. Това чака всеки. * Нещастие то на българския народ произлиза от това негли, че ний започнахме своя свободен живот (който изисква от нас културно творчество) без организирана жизнена енергия. Затова обаче ония избрани синове на народа, които поемаха в ръцете си и върху съвестта си съдбините народни, имаха един върховен дълг: да организират жизнената енергия на народа, да я организират в творчество. Но: тук започва трагедията! Ръководителите на народа станаха „**управници**“ на

БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД ДНЕС

народа! И не съдбините на народа бяха ръководно начало за тях, а тяхната лична амбиция, техният личен егоизъм. Защото тия избрани синове на народа – народните управници – не бяха избрани синове. Те бяха винаги най-недостойните синове на народа – пълна противоположност на ония самопожертвали се идеалисти – **Раковски, Ботев, Левски, дядо Славейков и пр., – които родиха българския народ.** И днес, и досега, винаги са били свободно отпуснати юздите на демагогията. Всички идват с блестящите си лозунги на тая или оная партия, но зад тия лозунги хитро се спотайват безчестното хищничество и лакомият егоизъм. Лъжата лъже, лъжата управлява, лъжата краде. И

тия гении на злото, които са „**управлявали**“ до днес българския народ, насъскаха и тласнаха тоя народ в три безумни войни, които го разориха, които го превърнаха в прогнил труп – плячка за лакоми гарвани; и винаги в името на народа... „**В името на народа**“ – да! – но у нас винаги е ставало въпрос само за едно: власт; не служба на народа, а „**властвуване**“ над народа. „**Властта**“ е занаятът – доходният занаят на българските тъй наречени „**политически дейци**“. Тяхната „**политическа дейност**“ впрочем е била винаги само „**борба за власт**“. И тази борба разпокъса жизнената енергия на народа; а дълг на тия „**дейци**“ беше да организират тази енергия в творчество! Уви, у нас дългът е бил

винаги забравян и в най-новата история на българския народ за едно само не може да се говори: за дълг. И ето че тези „**управници**“ се изправят един по един пред съд; но тия, които ги съдят днес – утре и те се изправят пред съд и сядат на почивка – уморени от лъжа и кражба – в затвора. Това е **постоянната развръзка на партизанската трагикомедия у нас.** Но завесата никога не пада. Сцената стои винаги открит: открита за измама на народа, за разоряване на народа, за ограбване на народа, за разпокъсване на жизнената енергия на народа. * Народът чувства това; народът знае това. Униинето е всеобщо, мъртвилото е безплодно, порабощението на духовете е безизходно и всички

погледи очакват спасение. Спасение, което би било чудо. Изход из безизходността на окончателното помъртвяване. И възврат към светлите завети на миналото. Копнежът към обновление, към пречистване, към разведряване, към възкресяване на жизнената енергия у народа се носи през въздуха; чувства се във всяка вещ – изпълва всички души. **Небето тъмнее в предчувствие на очакваното знамение.** Но кой ще донесе желаното обновление? Нима тия, които са управлявали България, българският народ до днес? Дали от тях българският народ очаква своето обновление? От апостолите на демагогията, на лъжата, на кражбата?

На стр. 11

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „**Нова Зора**“. Идват безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Сега тече **абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“**, с която редакцията има договорни отношения за 2024 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2024 г.: 1000 целогодишни абонамента! **Ние знаем, че ви е трудно и с**

НОВА
ЗОРА

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1890 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения. Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата **целева подкрепа.** Процесите протичат все по-скоротечно и става все по-реален образът на

онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание. Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно **преодоляването на изкуствените препиятствия пред разпространението на вестника.** Уви.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com

София

Година XXVI

(XXXIV)

Излиза във

Вторник,

Цена 2 лв.

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. „**Нова Зора**“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена – 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „**Нова Зора**“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен – 311.

Всеки вторник очаквайте „**Нова Зора**“. Търсете най-необходимият за България вестник.